

Den nævnte Bestemmelse i Motorloven foreslaas nu erstattet med en alle Køretøjer omfattende Regel.

Reglen i sidste Punktum er ny. Den har sit Forbillede i et engelsk Færdselslovsforslag af 1929. Reglen følges allerede af de hensynsfulde kørende, og Udvalget finder det rigtigt, at den optages i Loven.

I denne Forbindelse har det været drøftet at optage en Bestemmelse svarende til Politivedtægten for København § 43, 1. Stk., om Navnepaaskrift paa Vare- og Arbejdsvogne, dog kun gældende for Hestekøretøjer, da Motorkøretøjer kan identificeres gennem Nummeret. Der er en Del, der taler for, at det ogsaa skal vanskeliggøres Hestekøretøjer at unddrage sig Ansvar for en Ulykke ved at fjerne sig fra Ulykkesstedet og forsvinde ukendt. For *Vognmænds* Vedkommende indeholder iøvrigt Vejforordningen af 13. December 1793 § 90 Paabud om Paamaling af Ejerens Navn og Opholdssted, men denne Bestemmelse overholdes, saa vidt Udvalget har kunnet bringe i Erfaring, ikke, og der er formentlig heller ingen Grund til, at Paamalingsreglen skulde være særlig for Vognmænd. — I de norske Trafikregler af 17. December 1926 § 30 er det fastsat, at Vare- og Arbejdskøretøjer, som trækkes af Hest, og som hører hjemme i By eller til Stadighed færdes der, skal være forsynet med tydelig Angivelse af Ejerens Navn. I Tyskland er der ligeledes Bestemmelse om Navnepaaskrift paa Vare- og Arbejdskøretøjer, der trækkes af Heste, dog med Undtagelse af saadanne, som benyttes til Mark- eller Skovkørsel.

Udvalget har dog ikke anset det for nødvendigt, at en saadan Bestemmelse findes i Loven, da Hestekøretøjer i Almindelighed har vanskeligt ved at forsvinde ukendt. Hvor der er Trang til at kræve Navnepaaskrift, kan Bestemmelse herom optages i Politivedtægten. Den nævnte Bestemmelse for Vognmænd i Frd. af 13. December 1793 § 90 foreslaas derfor ogsaa ophævet ved § 40.

Til § 21.

Før Færdselsloven fandtes Bestemmelser om Lygteføring for Hestekøretøjer kun spredt i nogle Politivedtægter. F. L. § 12 indførte Lygtetvang for Hestekøretøjer, gældende for hele Landet. Bestemmelsen vakte den Gang nogen Modstand, men de i den forløbne Tid indhøstede Erfaringer har vist, at den var rigtig og nødvendig. Udvalget foreslaar Lygtebestemmelserne noget udvidet.

Stk. 1 svarer til Færdselslovens § 12, 1. og 3. Stk., og 4. Stk.s 1. Punktum. Med Hensyn til Udtrykket »Lygtetændingstiden« henvises til Bemærkningerne til § 1, Stk. 5, hvortil ogsaa henvises med Hensyn til den store Betydning af, at Køretøjer fører Lygter hele Aaret.

De nugældende Regler om selve Lygteføringen paa Hestekøretøjer kan efter Udvalgets Formening ikke anses for fyldestgørende. De foreslaas derfor afløst af videregaaende, tildels efter engelsk Mønster udarbejdede Regler. I England er det fastsat, at Hestekøretøjer skal føre 2 Lygter og endvidere en rød Baglygte, medmindre Forlygterne viser rødt Lys bagud og ikke sidder mere end 6 Fod foran den bageste Del af Køretøjet eller dets Last. Undtagelse er alene gjort for Køretøjer, der benyttes af Jordbrugere i deres Bedrift; disse Køretøjer behøver kun at føre een Lygte, hvorhos de skal vise rødt Lys bagud eller have rødt bagudvendende Refleksglas; ved Kørsel med brændbare Landbrugsprodukter mellem Mark og Avlsgaard skal der ikke føres Lygte.

De foreslaaede Regler betyder først og fremmest en Skærpelse derved, at der altid skal føres 2 Lygter. Bestemmelsen i Færdselslovens § 12 om, at een Lygte anbragt under Vognen eller paa venstre Side af denne er tilstrækkelig Lygteføring, anser Udvalget for uheldig. Andre vejfarende vil ikke altid kunne se Lygten eller være klar over, hvad den